

MÁJ 1/2 IVOT S KOŤMI - 1.

Ášter 1/2, 20 z 1/2 - 2022

MARNĀ• TOUHA PO KOŤSKĀM HĀBETĀš Ne 1/4 ila jsem nikdy jen s koŤmi a pro konĀ. Mo 1/4 nĀj bych byla ĀjĀnĀstnĀj, kdybych skuteĀnĀ vĀnovala konĀ-m vĀjechen svĀj volnĀ 1/2 Āas, ale bohu 1/4 el to vĀdy nebylo mo 1/4 nĀ. Nebo mo 1/4 nĀj bohudĀ-k? Ale Āivot nemĀ Āe bĀt jen o konĀ-chĀ! MĀjm rĀjda konĀ. ProĀ? To se tĀko zdĀvodnĀ-. ZdĀdila jsem snad lĀjsku ke konĀ-m po svĀm dĀdovi? Jmenoval se Jan Korbel, mĀl konĀ rĀjda a tou 1/4 il nĀjakĀho mĀ-t, ale byl vĀdy pĀmĀ-liĀj chudĀ 1/2, aby si ho mohl dovolit.

Jeho

chalupa, kam jsme Āasto jezdili s bratry na prĀjzdniny, u 1/4 ivila jen menĀjĀ-zvĀ-Ātmata Āe“ drĀbe 1/4, krĀilĀ-ky, kozu a prase, a jejich chov naopak Āivil rodinu. KĀ-Ā by byl luxus Āe“ a ponĀ-kĀ tenkrĀit mnoho nebylo, co 1/4 je Ājkode; dovedu si radost dĀdy, s chovem aspoĀ jednoho ponĀ-ka, pĀmĀdstavit. DĀda se bohu 1/4 el nedo 1/4 il doby, kdy jsem si jĀj koupila jezdeckĀho konĀ, potĀjilo by ho, Āe jsem si alespoĀ jĀj sen o koni splnila.

KonĀ

jsem milovala od nejĀtlejĀjĀ-ho dĀtstvĀ-. Dokonce u 1/4 v dobĀ, kdy jsem byla ĀoplnĀ 1/2 prcek, kterĀho obalamutili pĀmĀjĀ-dle Āe“ to maso je z konĀ-Āka, a jĀj ĀžkonĀ-ĀkaĀœ snĀdla, proto 1/4 e jsem mĀla rĀjda vĀje koŤskĀ, a byla jeĀtĀ hloupĀ na to, Āe bych jako milovnĀ-k konĀ- zrovna koninu jĀ-st nemĀla!

NejradĀj

jsem si hrĀjla s hraĀkami Āe“ konĀ-ky. V mĀ pamĀti zĀstal ĀervenĀ 1/2 plastovĀ 1/2 konĀ-k s koleĀky (fungoval i jako odrĀjĀedlo), dĀjle ĀlutĀ 1/2 molitanovĀ 1/2 konĀ-k, kvĀli kterĀmu jsem si od maminky vyĀĀjĀdala koĀĀjrek a pak v nĀm tohoto konĀ-ka vozila mĀsto panenky, a rĀznĀ malĀ figurky z umĀlĀ hmoty (dvĀ mĀjm dodnes ve svĀ sbĀrce koŤskĀch figurek).

MojĀ-

prvnĀ- knĀ-Ākou, kterou jsem pĀmĀetla, byla ĀžJasavaĀœ, pĀmĀ-bĀh o chlapci, kterĀ 1/2 vychovĀj osiĀelĀ hĀmĀ-bĀ. ZajĀ-mal mne ka 1/4 dĀ 1/2 obrĀjzek s konĀm, pĀ-seĀ, ve kterĀ se objevilo slovo kĀ-Ā, kĀ-Ā bylo jedinĀ, co jsem umĀla namalovat, proto 1/4 e jsem to fakt usilovnĀ ĀžtrĀnovalaĀœ.

Na

konĀ jsme si hrĀjli Āe“ se Āvihadlem mĀsto opratĀ- s bratrem jsme si hrĀjli vlastnĀ- verzi DostihĀ a sĀjzek, kdy jsme malĀm figurĀjm konĀ-kĀ namalovali drĀjhu na Ātvrtku, a vymĀ 1/2 Ājleli jim jmĀna, rodokmeny a zapisovali jejich dostihovou kariĀru (kterĀj ovĀjem zĀvisela na hodech kostkou). StĀjdo konĀ-kĀ jsem dokĀjzala vyrobit z drĀjtkĀ nebo staniolu, pak jsem pro nĀ tvoĀmĀ postroje, stĀje, ohrady.

HrĀjli

jsem si v blĀ-zkĀm lese pochopitelnĀ takĀ na indiĀjny a kovboje, milovali jsme Poklad na StĀmĀ-brnĀm jezeĀm a dalĀjĀ- indiĀjny a takĀ westerny.

SamozĀmĀ

jsem tou 1/4 ila jezdit na opravdovĀm koni a jednou mĀ-t svĀho vlastnĀ-ho. Jen 1/4 e celĀ dĀtstvĀ- to zĀstalo jen pouhĀm snem. NĀj mi konĀ nepoĀmĀ-dili, a mĀ nikdy ani nenapadlo, Āe by mi konĀ mohli koupit, nebyly na to penĀ-ze ani prostory. ChtĀla

jsem chodit do jezdeckého oddělu. Rodiče mi sice slibovali, že mi domluví-
docházěn do oddělu, ale nikdy to nenastalo. Právě že berou až od 12, 13 let a
když jsem se dočkala, nedostala jsem svolení od maminky.

Konečně

mi vysvětlila, proč nechce, abych jezdila na koni. Slyšela někde, že holky, co
jezdí na koni, nemohou mít děti a tak jsem svou touhu po kontaktu s živými
opravdovými koňmi nemohla realizovat.

Svezla

jsem se tedy na koni zjezdilny jen na MDD kolem 1. úně, obdivovala
jsem je v prvojovněch prěvodech, někdy jsem na toulkách lesem za nářm
domem potkala jezdce na vyjě-ěce, nebo alespoň našla otisky kopyt
v blitě.

Nejvíc

jsem si tedy koně ušla, když jsem nejela na prějzdniny k babě a dědovi
do jiřněch ěech, ale ke stějdovi Mandětovi na Moravu.

S mladěm bratrem v ZOO Praha, jě ušla
byla na shetlandu moc velkě

Vesnice,

ve kterě il, mla kolem něvsi deset staveně a v jejich hospoděskěch
budověch chovalo druěstvo nejen krěvy, ale také koně. Pěmo ve dvoě, kde
bydlela stějdova rodina, byla stěj s plemenněmi hěbci a taěně pěr koně,
mohla jsem tedy pozorovat pěipouitě- klisen nebo zapěahě- koně- do vozu, a ve
věbhu za zahradou dovědě- hěbat v ohraděch.

Do

stěj- jsem nakukovala pěes otevěeně horně- ěsti pěleněch dvě-ě a těšila se, že
mě sestěnice svezí. Jednou mě koě- posadil na koně pěmo ve stěji, také Aněa
se nade mnou smílovala, a když jsem na ně- počkala u kapliěky, tak, když
odjě-ědla z trěnkově louky zpět do stěje, svezla mě na Baronovi.

V měch

oě-ěch byla Aněa těm, ěm jsem toušla bět, jezdkyň- schopnou ovlědat koně tak,
že si ze zěvodě- vozě- vyhraně stuěky.

Snad

jsem jě- i trochu zěviděla jejě- ěivot mezi koňmi, ale nakonec se i mě podaěmilo
se ke koněm dostat a začě- sběrat zkuěnosti!

pokraěově- co
nevidět!